

PERIÒDICH SATÍRICH,

Humorística, de costums i política

DONARÀ AL MENOE UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

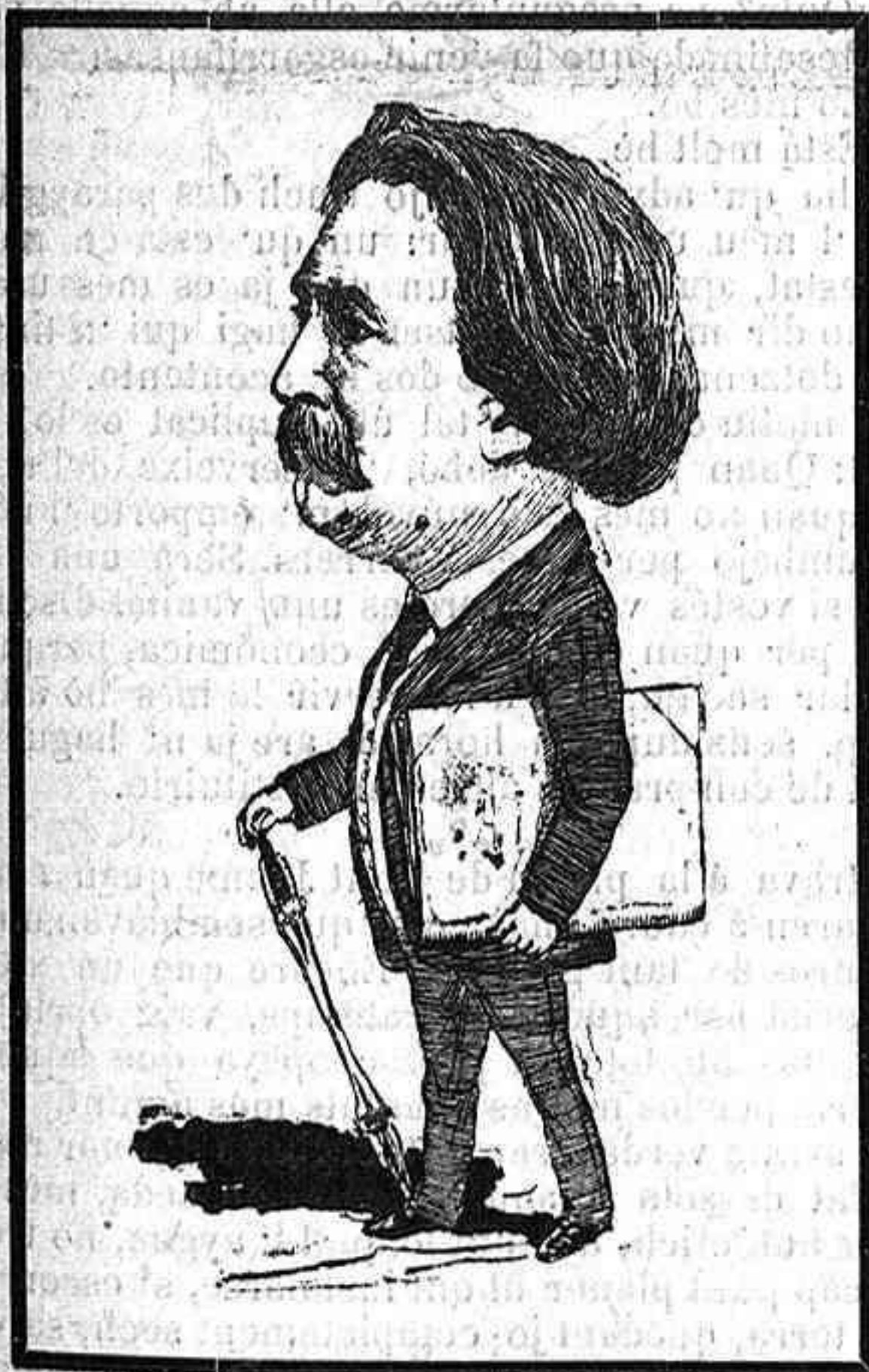
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

GUSTAVO DORÉ.

Tots los que admiran la forsa,
la facilitat en fè,
y las concepcions grandiosas
hont l' Art brilla y se sostè;
tots los que admiran lo geni,
han admirat en Doré.

CASAT... Y CASSAT.

(NOVELETA EN CINCH CAPÍTOLS Y UN EPÍLECH.)

I

Don Manel Bonassombra es un subjecte de bellíssimas condicions, morals y materials.

Y á més d' aixó, la sab molt llarga.

Y, per anyadidura, acaba de pendre una criadeta de dinou anys, tres mesos y catorze días, es á dir, d' una edat molt bonica y molt enrahonada.

Don Manel es rich, está en aquella época de la vida en que l' home no es jove ni vell, y 's conserva encara solter.

La Marieta—la criada—es aixerida com un rabe...—alló d' aixerida com un pèsol es ja molt vell,—fresca, viva, mitj elegantota y per dirho tot d' un cop, filla del Pla de Cabra.

¿Quín ha sigut lo pensament de D. Manel al pendre semblant minyona, sent un senyor sol, rich, de bon regent, etc., etc.?

¿Será tal vegada que...

Pero, deturémnos: han trucat á la porta.

II

—¡Pam, pam, pam!—

La criadeta es fora en aquest moment.

L' amo vá á obrir:

—¿Qui demana?

—¿Viu aquí don Manel... Bona... no sé còm?

—¿Bonassombra?

—Justa.

—Servidor de vosté: passi, si es servit.—

Y un fulano, que á tiro de ballesta revela 'l seu carácter de foraster, entra ceremoniosament en l' habitació de don Manel.

S' assentan tots dos, cambian las frasses de costúm y 'l foraster pren la paraula pera explicar l' objecte de la seva visita.

Y ab tal motiu imitarém als novelistas de veras, fent capítol apart.

III

—¿Vosté, D. Manel, tè una minyona qu' es del Pla de Cabra?

—Efectivament.

—Pues ja veurá. Jo vinch d' allá expressament per notificarli lo que ara li vaig á dir.

—L' escolto ab hermética atenció.

—La sèva minyona no tè pare ni mare...

—Ho sabia.

—Pero tè... millor dit, tenia, un oncle á las Habanas d' América, y aquest oncle ha mort.

—¿Que Dèu l' haji perdonat!

—Si hi ha de qué. Pues bueno; l' oncle de la sèva minyona li ha deixat una fortuna de cinquanta mil duros... no á vosté, á la minyona.

—¿Aprèta!

—Hi rebut una carta en que se 'm diu tot aixó, anyadintme que ella no pot sapiguerho fins que sigui casada, pera evitar que algún desvergonyit la busqui sols pèls diners.

—Bèn fet, bèn fet...

—Ja ho sab: l' endemá de casada, cobrará 'ls cinquanta mil duros. L' aviso á vosté perque la vigili y 'm comuniqui lo que hi haji de nou.

—Ho farè aixis.—

Lo foraster deixa la sèva direcció, se 'n vá y... capítol.

IV

Encara no fá cinch minuts que la Marieta ha tornat de la plassa y don Manel ja li fá proposicions matrimoniales.

Hi ha la sorpresa natural de la noya, las observacions é instancias reiteradas de don Manel, los duptes, las vacilacions y per fi...

Per fi la noya, veyent que l' amo no bromeja, li dona 'l sí.

Ell ho prepara tot á marxas forsadas, ella envía á buscar los documents al Pla de Cabra y en pochs días quedan los preliminars despatxats.

—¿Casémnos, pues?—diu ell.

—Casémnos—respon ella.

Van á missa, 'l capellá fa las ceremonias necesarias y *consumatum est*.

V

Al arribar á casa sèva, D. Manel pren la ploma y escriu:

«Sr. D. Ramon Pelat.—Pla de Cabra.

»Molt senyor mèu: La minyona ja es casada.

»Si vol, baixi: sinó pujarè jo y 'n parlarém.

»Sempre seu

Manel Bonassombra.»

Contestació á volta de correu:

«Sr. D. Manel Bonassombra.—Barcelona.

»Molt Sr. mèu: no comprench qué vol dir; es impossible que la sèva minyona sigui casada, »perque fá alguns días que viu aquí al Pla, ab »nosaltres.

»Disposi de son servidor

Ramon Pelat.»

Es inútil dir que, al rebre aquesta epístola, don Manel agafa 'l tren y se 'n va al Pla de Cabra.

EPILECH.

Som al Pla.

—Dèu los quart... ¿Còm vá, senyor Ramon?

—¿Don Manel, vosté per aquí?

—Sí, ja ho veu. Vinch á probarli que la Marieta es casada fá dos días.

—¿Quina Marieta?

—La mèva. . ex-criada.

—Ja veurá; aquí deu haverhi alguna mala inteligencia. ¿Quánt temps fá que la tè per minyona?

—Uns... dos mesos.

—Y avants d' aquesta... ¿quí tenia?

—Un' altra xicota que 's deya... Catarina...

—¿Que també era del Pla!

—Aixó si que no ho sè.

—Pues ja está explicat tot: la noya que ha hereditat los cinquanta mil duros es aquesta Catarina ¡Mirissela!—

Y en efecte, apareix en escena l' anterior minyona de D. Manel.

A. MARCH.

MENTRES PLOVIA.

(IMPRESSIONS AYGUALIDAS.)

Al anar á sortir de casa, vaig adonarme de que estava núvol y á punt de ploure. No obstant, va semblarme que 'ls núvols no portavan malicia: una gotellada, mullar los carrers y prou.

—Serafina, vaig cridar á la minyona, que no es tal *serafina* ni cosa que se li sembli, perque tè una cara... que ni feta expressa per enmotllar carretas, qualitat que van tenir en compte las donas de casa (y dich *las donas*, contant á la que per voluntat propia vaig adquirir y á la que per forza vaig haver de carregar: la muller y la sogra) qualitat, dich, que van tenir molt en compte las donas de casa al objecte de assegurar la pau domèstica.—Serafina, vaig cridar á la minyona portam lo parayguas.

—¿Quin? va preguntarme ella ab aquella veu tant desafinada que fa venir esgarrifansas.

—Lo més bò.

—Está molt bè.

Hi ha qu' advertir que jo tinch dos parayguas pera 'l mèu us particular: un qu' está en molt bon estat, quasi nou y un que ja es més usat, per no dir més vell. Potser hi haji qui 'n tinga mitja dotzena; pero jo ab dos m' acontento.

Lo motiu de tenir lo tal útil duplicat es lo següent: Quan plou de debó, 'm serveixo del més vell; quan no més está núvol, m' emporto 'l nou y 'l rumbejo per aquests carrers. Será una vanitat, si vostés volen; pero es una vanitat disculpable per quan es una mida económica, perque, bèn clar se veu, que á fer servir lo més bò á tot estrop, sens dupte, á horas d' are ja n' haguera hagut de comprar un altre per sustituirlo.

Entrava á la plassa de Sant Jaume quan comensaren á caure unas gotas que sembla van mitjos duros de tant grossas. Encare que un xich contrariat per aquest contratemps, vaig obrir lo parayguas ab tota la pròssopopeya que aquest requeria per los motius apuntats més amunt.

Me sentia verdaderament orgullós d' anar resguardat dessota d' aquell dossier de seda, més ó menos autèntich, demunt lo qual l' aygua, no trobant cap punt planer ahont instalarse, s' es corria cap á terra, quedant jo completament sech, salvo un parell de regalims que 'm lliscavan esquena avall. Jo anava inspeccionant 'ls parayguas que portavan la demès gent y, sens dupte per un excés de amor al de la mèva propietat, cap me semblava, no més bò que 'l mèu, qu' aixó ho considerava jo una aberració, ni tant sols digne de compararlo ab 'l que jo duya.

Si trobava algu que no 'n portés me 'n apar-

tava al moment, l'ensantli una mirada mitj de compassió y mitj de despreci. Aquí teniu un home, pensava, que no t' parayguas; un perdut que per la seva deixadesa 's mulla com un xop, exposantse á agafar una calipandria que 'l fassi jemegar tots los días de la seva vida. ¡Sembla impossible! ¡No tenir parayguas! Lo primer que hauria de procurar tot mortal al venir á n' aquest món! ¡Quanta deixadesa! ¡Quina decepció!... Y per aquest istil m' anava engolfant en consideracions y més consideracions respecte del parayguas, en sa varietat de formas y colors, en los incalculables beneficis que reporta, y ha reportat á la humanitat, desde que 's va inventar (lo parayguas, no la humanitat) y los que indubtablement li reportará en los temps successius, que no hi havia per ahont agafarme, trayent com á deducció de totes aqueixas consideracions, que, dada l' indiscutible utilitat del parayguas, 'l qui no 'n t' es un infelís que 's fa despreciable als ulls del género humá... que t' 'l tal moble.

Cap-ficat ab aquestas filosofias, no m' havia adonat de que la pluja anava envalentonantse cada vegada més, vull dir: que ja feya un ruixat més que regular, quasibè un xáfeh.

Al donarme compte, vaig extremirme de cap á péus.

—¡Déu mèu!— vaig exclamar *in petto* —¡pobre paraygua!

Havia arribat á la Rambla. Esberat, vaig buscar un lloch de refugi, un port de salvació.

De prompte, mos ulls se fixaren en la portelada del café Condal.

—¡Oh, sort! ¡cap allí!— vaig cridar ab lo cor plé d' alegríá, com lo naufrech qu' estant á punt d' ofegarse divisa la platja mitj tapada per la boyra, ó la embarcació que corra á salvarlo.

Ab quatre salts vaig arribar sota cobert. Plego 'l parayguas, lo contemplo y ¡oh, amargura! ¡com s' havia tornat!... Al treurel de casa, era nou, estiradet, flamant; are, després d' haver rebut tanta aygua, feya pena mirarlo. Mústich, regalant per tots costats, semblava que s' anés dessangrant.

—Se n' hi va anar molt prim com no 'm van saltar las llágrimas y no 'm vaig posar á plorar al devant de tothom lo mateix que una criatura.

No sé l' estona que vaig passar plantificat en lo brancal d' aquella entrada tot contemplant lo parayguas de regull.

Havia perdut tota noció de temps. Semblava una estatua. Ni menos vaig atinar á ficarme á dins del café.

De prompte un subjecte qu' entrava tot atrafegat, va donarme una trepitjada al ull de poll (y passi lo vulgar del recurs) que 'm feu tornar en mí. 'M palpo pera cerciorarme de que encara era viu, dono una mirada al mèu voltant y reconech que 'm trobo á la Rambla m' adono de que la pluja havia minvat bastant y desseguida, inconscientment, torno á contemplar lo mèu parayguas, ¡lo parayguas nou!... ¡oh, Déu!... y anava á caure en un altre éxtasis, quan...

Arreconada per l' acera, per resguardarse de la pluja, va passar una visió... sí, una visió que va deixarme enlluernat. No poden figurarse un conjunt de perfeccions més acabat.

Malgrat la rapidés ab que va passar pèl devant mèu, vaig poder observar qu' era una dona encantadora, pero encantadora de debó. Surto un xiquet fora del portal, sense cuydarme de si 'm

mullava ó nó, y la contemplo com anava caminant ab un garbo, ab un *no sé qué*, que m' atreya *como irresistible imán*.

Vaig duptar un instant. ¿La seguiria?... Sí, vaig exclamar resoltament

Ho confesso casi ab vergonya: en aquell moment, no vaig recordarme de que duya 'l parayguas nou. ¿Ahont déu anar? va ser l' únich que va acudirsem. Y resolt á averiguarho, vaig llenzarme en persecució d' aquella, per mí, tant sols ovirada bellesa.

Aquella conquesta en perspectiva 'm tenia tant fóra de mí, que vaig comensar á caminar com un autómata, sense donarme compte de lo que feya. Ab la vista anava seguint los contorns d' aquell cosset... inverossímil (com hem convingut en que s' ha de dir) y la veritat es que m' hi recreava á la mida del mèu gust.

Eram ja devant del Liceo, quan vaig llenzar una exclamació. Encare no m' havia fixat en que ella no duya parayguas. (Comprench que 'ls enamorats no sápigán lo que 's manegan: ells me perdonin) oferirli 'l mèu, era una galanteria que 'm donava peu per entaular conversa ab aquella encantadora criatura.

Pensat y fet: jo soch aixís. Apreto un xich 'l pas; m' hi acosto un si es no es recelós, tot ensajant un sonriure lo més galant que vaig saber trobar y...

—Si vosté sigués tant amable que...

—¡Quimet! ¡Quimet!..

—¿Qui m crida? exclamo jirantme.

¡Maladició!.. ¡La sogra, que sortia del carrer de Sant Pau.

'M quedo allí clavat; sento una rialla sarcástica que 'm penetra fins al moll del ossos y la sogra abalansantse quasi sobre mèu, ab los ulls que li sortian de la cara, 'm pregunta ab veu ronca:

—¿Ahont anavas ab aquella dona? miserable!

Tot confós tracto de disculparme; la *mamá* ni m' escolta. Ab un moviment brusco m' agafa pèl bras y murmura:—No vull donar un escándol en la vía pública; aném á casa y allí s' arreglará tot degudament.

Renuncio á descriure l' escena que va tenir lloch al arribar á la llar doméstica. Son interioritats de familia que no está bè divulgat.

Lo que vaig sentir més va ser lo xáfeh que va rebre lo parayguas, ¡lo mèu parayguas nou!...

JUST ALEIX.

Avants no me 'n descuidés.

Lo drama catalá *Lo Bordet* alcansará demá l' octava representació, y com que quan arriba aquest cas, segons los estatuts de l' *Associació de autors catalans*, se dona una funció á benefici del autor, lo benefici del Sr. Roca y Roca, 's celebrará dimecres, dia 22 del corrent. L' autor de *Lo Bordet* l' ha dedicat al *Círcol republicà possibilista*.

En dita funció s' estrenará un juguet en un acte, original del beneficiat y del Sr. Vidal y Valenciano, titolat: *Bona jugada*.

Desde demá passat diumenje 's despatxa en contaduría.

La companyia del Liceo s' ha aumentat ab lo barítono Lherie, ventatjosament conegut del

nostre públich. Dimars va cantar *Aida* ab tant acert que vá aplaudir-lo tothom, fins los socios del tercer pis. Calculin si ho faria bè.—Per dissapte s' anuncia la representació del *Freychütz* de Weber, un' ópera qu' es un verdader *Bocato di cardinale*.

∴ Lo *Principal* vá animantse, y, cosa rara, quan se fan sainetes hi ha més gent y més aplausos que quan se fan comedias. *La almoneda del tercero* es un sainete en dos actes que fá riure moltíssim y *Los Valientes* una bonica imitació de las obras de D. Ramón de la Cruz. De *Pepa la frescachona* no cal dirne res més sinó que continua representantse ab extraordinari aplauso.

∴ Casi no m' atreveixo á parlar de *Los tres del Profeta*, porque no puga dirse que 'm cebo ab los que han tingut la desgracia de caure. L' obra es una traducció ó arreglo de un *vaudeville* que á París se representa ab molt éxit, pero per lo mateix qu' es un *vaudeville* ha de ser molt difícil ferlo passar per comedia. Tal vegada, com á sarsuela hauria anat, sempre que 'ls arregladors hi haguessin tingut més gracia.

∴ Al *Circo Eqüestre* s' ha estrenat una aparatosa pantomima titolada *Mazsepa*. En ella 'l Sr. Alegria *ha echao el resto*. Trajes, ballables y combinacions produheixen un gran efecte, com vá demostrarho 'l públich ab sos aplausos.

Lo Sr. Alegria ho entén. Com que comensa á ferse sentí 'l fret, sab combinar espectacles de aquells que s' aplaudeixen sempre, y aixís tots los espectadors surten del Circo ab las mans ben calentonas.

N. N. N.

CONCELL MECÁNICH.

A MON AMICH EN JAUME MESTRES.

Si m' has de creure, á tot' hora,
ja que sè que 't vols casar,
la dona l' has de portar
com á una Locomotora.

Aixís que prengas mullé
si 't vols veure algun ralot
has de mirar sobre tot
que ella *distribuheixi* bè;
mès si acás lo pressupüesto
vol pujar del jornal tèu,
mira bè per tot arréu
si te *escape* en algun puesto.

Siga sempre ta taleya
darli 'l just, mal no l' hi escayga,
y aixís treballant just d' aygua
no 'n surt per la *xamaneya*.

Si acás d' amor lo caliu
manquès, com moltas vegadas,
tira un *parell de paladas*
perque 'l *foch siga més viu*.

Per tragerias que 't vinguessin,
las tèn de passá' ab riallas,
procura evitar plorallas,
no vulgas que 'ls *tubos vessin*.

Mes si per ser massa bó
volguès ella governarte,
tú llavors sense apurarte
escúrsali la *expansió*.

Si al ví algun amor professa
per no tení' un desconsol
llavors, noy, vigila molt
que no s' *escalfi cap pessa*;

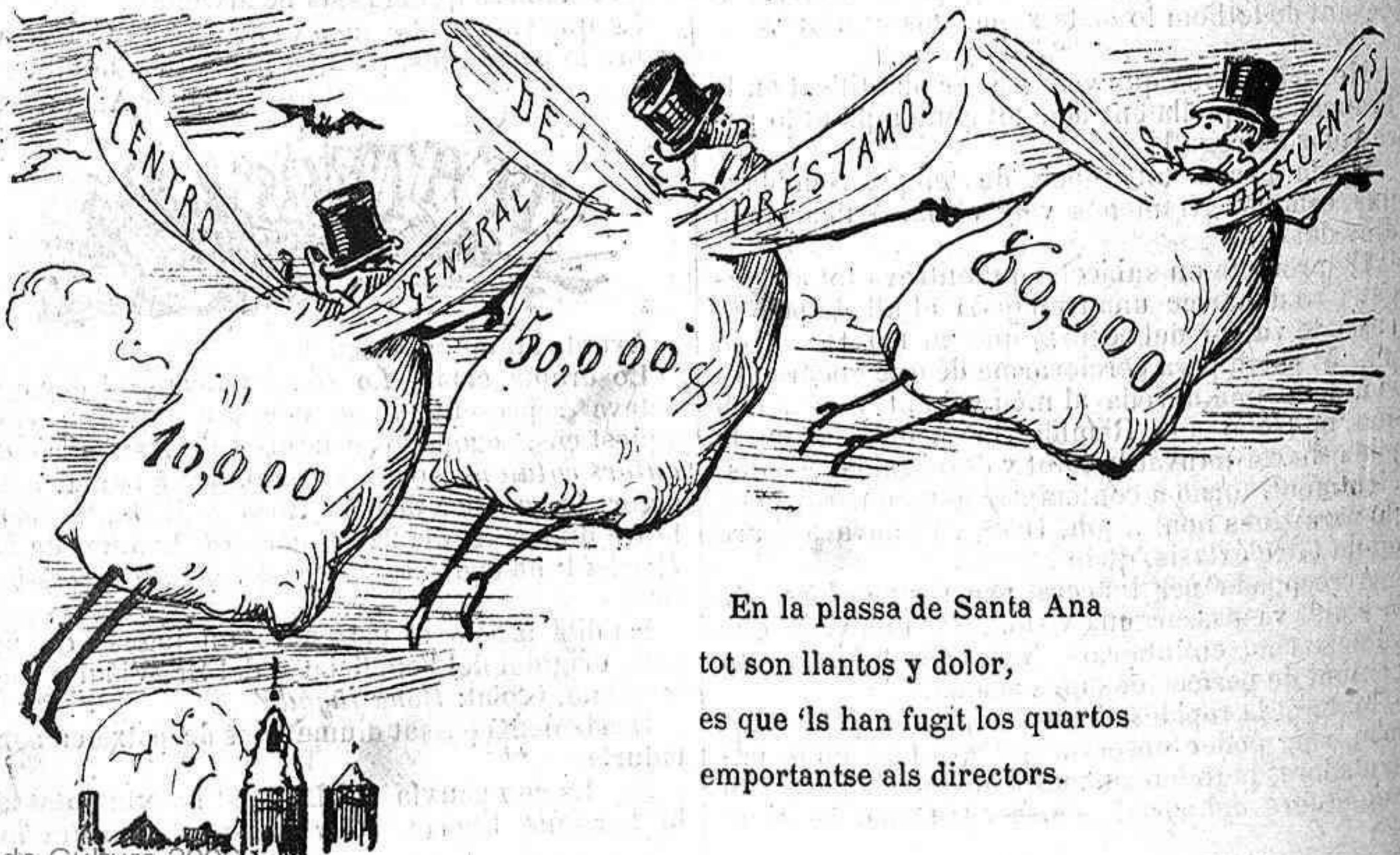
puig tant sols tèn lo refugi
per més que l' hi agafès rampa
de tancarli prest la *trampa*
perque la *pressió* no puji.

Encar qu' ella 'l nas arrufi
no 't causi cap incomodo
y evitarás d' aquest modo
que cap *válvula* no bufi.

Si es que la vols conservar
t' has de pendre ab interés
de no ferli dur més pés
de 'l qu' ella puga arrastrar.

Fentho així ab gust passarás
lo llarch viatge que t' empréns
y será 'l tèu un dels *trens*
que no portará *retrás*.

Pero si al mitj del trajecte
per ta desgracia se sab
qu' ella t' ha fet malbè 'l cap
junt ab un altre subjecte,
tórna-la sens dilació
al taller d' hont l' hajas treta,

En la plassa de Santa Ana
tot son llantos y dolor,
es que 'ls han fugit los quartos
emportantse als directors.

L' ESCALA DEL CEL.

D. Manuel, ja cal que aboqui, que lo qu' es carregat aixís, al Cel no s' hi entra.

puig s' ha romput la claveta
que manejava 'l pistò.
Per més que algú ja 't diria:
—Vet' aquí un pobre casat
que á mitj camí s' ha quedat
perque ha tingut averia.

MARTÍ REVOLTÓS.

Sobres la compra de uns aucells dissecats des-
tinats al Museo Martorell, l' últim dimars alguns
regidors van discutir més de dos horas.

Es natural: se tractava de aucells y van picarse las crestas.

¡Vaya uns pájaros!

Parlém de la catedral.

Segons sembla ha arribat l' hora de fer la fatxada.

Un home rich, D. Manuel Girona, s' ha compromés á costejar las obras, gastants'hi la cantitat de doscents mil duros.

Lo nostre dibuixant s' ocupa á la sèva manera d' aquest assumpto; nosaltres aném á parlarne á la manera nostra.

Se tracta de construir la fatxada.

¿Pero quina?

Fa alguns anys va obrirse un concurs y l' opinió pública va pronunciarse en favor de un dels projectes presentats.

Entre aquestos n' hi havia un, fet, segons tinch entés, baix la direcció del mateix Sr. Girona.

Ara bè ¿quin projecte tracta de costejar l' acaudalat capitalista, 'l sèu ó 'l preferit per l' opinió?

Ningú n' ha dit res fins ara.

Segona part: la part económic.

Es de agrahir sempre que un particular se presti á desdinerarse de una suma important per realisar una obra pública.

Pero se 'ns ocorre preguntar una cosa:

¿No t'è prou fondos lo cabildo catedral per fer construir aquesta fatxada?

Ja fa anys... ¡qué anys!... sigles, que totas las personas qu' en lo bisbat de Barcelona contruhen matrimoni venen obligadas á esquitxar una pesseta, destinada á la terminació de las obras de la catedral.

Tantas y tantas pessetas han de fer un capital importantíssim; aquest capital ha de haver grillat per medi de l' acumulació dels interessos, y es de creure que avuy n' hi hauria prou per construir la fatxada, no de pedra, sinó de plata.

Y com se tracta de una corporació religiosa, tenim de creure que las pessetas recaudadas ningú s' haurá atrevit á ferlas fonedissas.

Y creyém més: creyém que 'l cabildo avants de donarne compte á Dèu, voldrá donarne compte als homes.

La senmana passada van reunir-se 'ls notaris per nombrar la Junta directiva del Colegi.

Y més de quaranta van protestar contra l' elecció y van retirar-se.

Resultat: que també 'ls notaris quan fan eleccions, fan eleccions.

No hauria dit may que la fé anès tant de capa cayguda.

Qui més entussiasmat está ab l' acte de desprendiment de D. Manuel Girona, no es pas lo bisbe, ni 'l cabildo catedral, ni cap individu que vesteix sotana.

Es D. Francisco de Paula.

Quan va saber que D. Manuel anava á fer aquest punt d' home, va comensar á ferli cortesias, intercaladas ab exclamacions:

—¡Oh!... ¡Ah!... L' acte nobilíssim de vosté l' honra y l' enalteix moltíssim Excm. Sr. D. Manuelíssim Gironíssim: conti desd' are ab lo mèu decidit apoyo; pero fassim un favor.

—Digui D. Francisco.

—Permétim colocar la primera pedra.

Llegeixo en un periódich de Ciudad Real:

«Un alumno de aquest seminari ha resolt cambiar lo manteu per la capa torera.

»Diumenje passat va matar tres badells ab molt art y valentia.»

¡Malaguanyat per torero! ..

Si hagués acabat la carrera de presbítero, ¡ab quin brillo hauria passat de *muleta* als penitents!...

¡Y sobre tot, quins *mete y sacas* á las penitents!

Llibres rebuts.—*Lo bordet*, drama catalá de D. J. Roca y Roca, que cada divendres y cada dissapte 's representa ab éxit extraordinari en lo *Teatro de Catalunya*. Forma un elegant volum, y 's ven á dos pessetas en la llibreria de Lopez.

∴ *Los pecados capitales*, por Don Leopoldo Bremon: aixís se titula 'l primer volum de la *Biblioteca Quevedo*, garbosament ilustrada pèl jove dibuixant Sr. Miró. Lo sol títol de *Biblioteca Quevedo* indica que 's tracta d' obretas picarescas.

∴ *Intimas y Quadrets*. Hermosa colecció de poesias catalanas de D. Francisco Bartrina, germá del malaguanyat Joaquim Maria Bartrina. En totas las composicions hi brolla la poesia y 'l sentiment.

∴ *L' hereuhet*: aplaudida comedia de D. Frederich Soler y Hubert (Pitarra) estrenada en lo *Teatro catalá*.

∴ *Actas de la sessió pública celebrada per l' Ateneo barcelonés lo 22 de Novembre de 1866.*—Conté, á més de la memoria del secretari, 'l notable discurs inaugural pronunciat pèl president D. Joan Tutau.

¿Havían vist may un anunci en llatí? Donchs agafin lo *Diari de Barcelona* del dimars, y trobarán lo següent:

«*Benedictinorum Patrum* confectio cacao composita (chocolate) laudes non indiget; recomendatio illius meritissima sunt imitationis totumque falsificationes, consumitores fallere factae sunt.»

Al anunci no hi falta més que una nota dihent que 's concedeixen 40 días de indulgencia, per cada xicra de aquest xocolate que 's prengui.

Alégrinse los catalanistes.

Lo batlle de aquesta ciutat ja consent que 'ls *serens* que de nit vetllen los barris puguen tornar á usar la barretina.

Dèu li pach, y 'ls *serens* que ab la barretina se veurán lliures de tindre penellons á les orelles.

Després de 'n Fivaller, s' ha procedit á la restauració de l' estatua del rey don Jaume.

¡Que recontent estará quan se vegi ab la camisa neta!

D. Jaume 'l Conquistador ¡no 'n conquistarà pocas ara de criadas!

L' escena en una població del Priorat.

Personatjes: una quadrilla de pobres, composta de un cego, un manco, un mut, un coix, la dona d' aquest y algun altre parent.

Anavan seguint las tabernas, havían empinat

bastant, y ¡oh poder del ví del Priorat! lo mut va recobrar la paraula per desafiar al coix, que apretá á corre, no sense avants tirar unas quantas puntadas de peu al manco que va fers'hi á cops de puny, fins que 'l cego, al veure aquell desgabell vá anarlos á descompartir á garrotadas.

¡Quín gran miracle, si tot aixó que 'ls conto en lloch de passar en un poble del Priorat, hagués ocorregut en la cova de Lourdes!

Histórich.

Un amich mèu diumenje passat vá sortir al camp; pero avants de pendre 'l carril de Sarriá, vá entrar en un café á pendre una copeta de ví ranci.

—¿Ab qué la vol? li preguntá 'l mosso.

—Pórtila ab biscuits, responguè l' amich.

—De biscuits no n' hi ha... Si vol li portarè *bis-cochos*.

Després entrá á dinar en un dels restaurants dels alreduors, y als postres demaná formatje.

Lo mosso li diguè:

—¿Que 'l vol d' *Urganda*?

SÍ Y NO.

Era rich, res me faltava,
ningú vivía com jo:
en diversions sols pensava,
y en viure sempre millò.

Vaig veure una nena un día
mès bella que un serafi,
li vareig dir si 'm volia,
y alegre responguè:—SÍ.

Avuy, lector, soch mès pobre
que 'ls que captan pèl carrè,
puig ni menos, de mí, cobra
la *patrona* que 'm mantè.

Y al veure á la que adorava,
la que 'm va dir *si* ab passió,
li he dit si encar m' estimava
y ab desdeny ha respost.—NO.

J. LAMBERT.

Un pagés de l' alta montanya contemplava 'l mar per primera vegada, y exclamava tot admirat:

—Mare de Deu y qué aygua hi ha!

A lo que va replicarli un company:

—Oh, y figúrat que no véus mès que la que hi ha sobre!..

A un jugador que acabava d' enviudar li preguntavan:

—Qué tens Eduardo, qu' estás tant trist?

—No res, acabo de perdre la dona.

—¿Sí? Y á qué l' has perduda, al *monte* ó á la ruleta?

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Di-ne-rat*.
2. ID. 2.ª—*Ca-si-mi-ro*.
3. SINONIMIA.—*Estrella*.
4. CONVERSA.—*Canet*.—*Adela*.—*Bot*.—*Sis*.
5. GEROGLÍFICH.—*Per polissóns las donas*.

XARADAS.

I.

Al que menjas donas tú
hu;
es molt terrible un rabiòs
dos;
tirador célebre n' es
Tres.

Per si 'l lector no ha comprés
ab lo anterior la xarada
sols puch dir qu' es regalada
beguda, lo *hu-dos-tres*.

ASNEROLFF ALKUSPA.

II.

Es consonant la *primera*,
la *segona* musical,
carta *invertida tercera*
y nom de dona *Total*.

TARONJA DE CONVENT.

ENDAVINALLA.

No faig fruyta
y soch un arbre:
no tinch aygua
y soch la mar:
sent un home
sò una bestia.
Crech m' haurás endavinat.

T. PALUS.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que anantli trayent cada vegada una lletra del davant, dongui 'ls següents resultats:
Primera: uns animals.—Segona: en las cartas.—Tercera: 'ls militars ne portan.—Quarta: una fiera.—Quinta: consonant.

UN AFICIONAT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7.—Carrer de Barcelona.
- 1 2 1 2 3 7.—Nom de dona.
- 1 2 1 2 3.—» » home.
- 4 5 6 7.—Nació estrangera.
- 7 6 7.—Nom de dona.
- 1 5.—Un arbre.
- 7.—Vocal.

L. G. Y PUJOL.

TRENCA-CLOSCAS.

MANAS L'ACA.

Formar ab aquestas lletas lo nom de un poble de Castella.

J. MORET.

ROMBO.

.....
.....
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: menjar dols.—Tercera: nom de una riera.—Quarta: nom de dona.—Quinta: eyna de manyá.—Sexta: nom de dona.—Séptima: vocal.

EGO SUM.

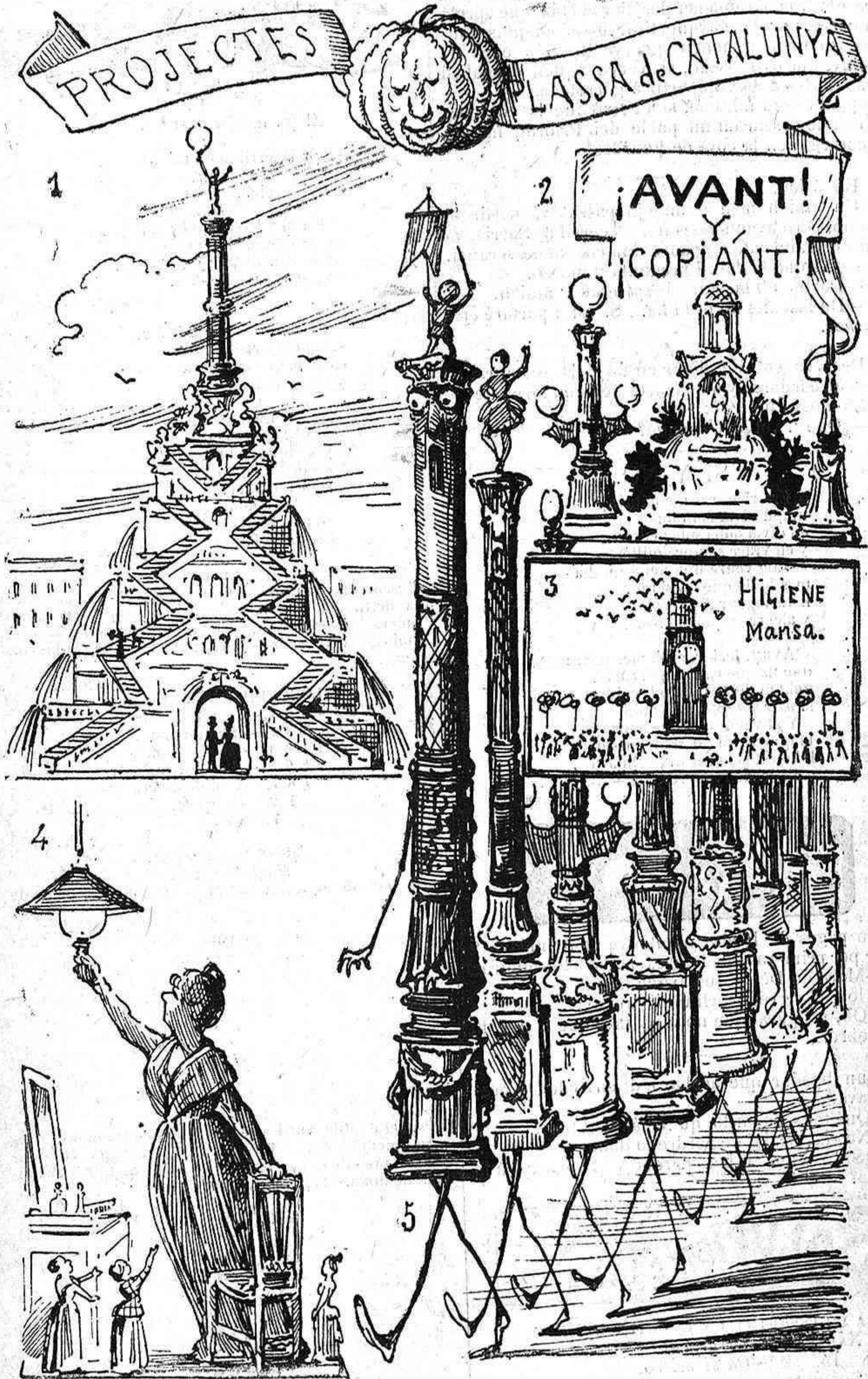
GEROGLÍFICH.

Desembre
Febrer
DM
aaaa

J. B.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

1. Un de tant grandiós que no cabria dintre de la Plassa.—2. Un de copiat.—3. Un de ignocent.
4. Una pentinadora que arregla 'l quinqué, disposantse á pentinar á las parroquianas.—5. L' eterna
pesadilla de las columnas.